

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 03/03/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 54

Muốn cải đổi sáng tạo được vận mệnh, gia đình hạnh phúc mỹ mãn thì nhất định phải đoạn ác tu thiện, trì giới niệm Phật, biết kiểm điểm bản thân và đặc biệt hiểu rõ mọi việc thế gian và xuất thế gian đều là nhân duyên quả báo, Hòa Thượng khẳng định.

Ngài nói: **“Nếu chúng ta không hiểu rõ mọi việc thế gian và xuất thế gian đều là nhân duyên quả báo thì không cách gì cải đổi được vận mạng, sáng tạo được vận mạng.”** Cả cuộc đời Hòa Thượng Tịnh Không đã cải tạo và sáng tạo vận mạng của chính Ngài. Từ một người không có tuổi thọ, Ngài đã có tuổi thọ; từ không có sức khỏe, Ngài lại có sức khỏe; từ nghèo cùng không có tiền tài vật chất thì khi Ngài muốn làm việc gì thì việc đó liền thành công.

Mỗi chúng ta đều có thể cải tạo và sáng tạo vận mệnh của chính mình. Quan trọng chúng ta phải hiểu mọi việc thế gian và xuất thế gian đều có nhân duyên quả báo, làm thiện được thiện, làm ác nhất định chịu quả báo ác, trồng dưa nhất định được dưa, trồng đậu được đậu, không thể trồng tiêu, ớt mà ra dưa, đậu được.

Đó là nhân duyên quả báo. Nhân quả thông ba đời quá khứ, hiện tại, vị lai. Trong vô lượng kiếp trước, chúng ta đã tạo nhân bất thiện nên bây giờ chỉ cần một duyên ác thì nhân ác sẽ trở quả. Vì vậy, Hòa Thượng dạy chúng ta rằng nếu một nhân ác đã tạo mà muốn kết thành quả ác thì phải có duyên tiếp nối. Nhân ác có sẵn và duyên đời này tiếp xúc người bất thiện thì duyên này sẽ dẫn khởi nhân ác kết thành quả ác.

Ngược lại, ngay đời này, chúng ta toàn tâm toàn lực làm mọi việc thiện lành, lợi ích chúng sanh, khởi tâm động niệm đều nghĩ đến việc thiện thì chúng ta sẽ dẫn khởi và kết nối với nhân thiện cũng nhiều vô số trong quá khứ, rồi kết thành quả thiện. Đó là cách để cải đổi vận mệnh.

Có người từng đoán số phận của tôi chỉ là tàn tật. Lời dự đoán đó không phải không có nguyên nhân. Tướng trạng của tôi từ nhỏ không có phước báu. Mẹ từng nói rằng, lúc nhỏ tôi đã chết 1 tiếng, chuẩn bị đưa vào quan tài đi trôn, sau một tiếng thì tỉnh lại, bản thân rất khó nuôi nên phải đi bán khoán cho một vị Thầy. Tuy vậy, giờ đây tôi đã không tàn, không tật. Cho nên chúng ta muốn cải đổi và sáng tạo vận mệnh của chính mình ngay trong đời này thì không gì khác là phải làm các điều thiện.

Hòa Thượng chỉ dạy: ***“Chúng ta muốn có thiện quả, muốn cải đổi sáng tạo vận mạng, muốn gia đình hạnh phúc mỹ mãn và xã hội hài hòa nhưng ngày ngày chúng ta không ngừng tạo ác nghiệp, khởi tâm động niệm luôn nghĩ đến tư lợi (lợi ích riêng tư của mình) thì những việc này không thể nào có được.***

“Muốn đạt được những điều mình mong muốn thì nhất định phải chân thật đoạn ác tu thiện, trì giới niệm Phật, giờ giờ khắc khắc phải hồi quang phản chiếu, thường kiểm điểm chính mình. Vậy thì mới có thể cải đổi được vận mệnh”.

Thế gian này từ sáng đến chiều, người ta chỉ nghĩ đến tiền, tiền có rồi thì nghĩ đến làm thế nào thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*” của chính mình. Có người suốt cuộc đời không hề nghĩ đến việc làm lợi ích cho ai. Họ nói với chúng tôi rằng từ nhỏ đến lớn họ chưa cho ai một cái gì. Người như vậy thì vận mệnh không thể tốt, làm sao họ có thể cải tạo được vận mệnh.

Nhà Phật dạy rằng bố thí tiền tài được tiền tài; bố thí năng lực, học vấn thì trí tuệ sáng tỏ; bố thí vô úy là mang an ổn đến cho người thì khỏe mạnh sống lâu. Chúng ta mong muốn tiền tài, trí tuệ và sức khỏe mà không làm ba việc bố thí như Phật dạy thì không thể đạt được mong muốn. Đây là điều không thể khác được.

Bản thân chúng tôi không có tiền để bố thí nhưng đã nỗ lực dịch Kinh pháp của Hòa Thượng. Hiện tại, trang Tịnh Không Pháp Ngữ, mỗi ngày từ 20.000-30.000 lượt truy cập. Số người xem trực tiếp thường vài trăm người. Chúng tôi đã dùng năng lực của mình cho nên, dù chúng tôi không cầu phước báu nhưng người ta nghe pháp người ta được lợi ích thì mình tự nhiên có được phước báu.

Có một điều chúng tôi nói đi nói lại nhiều lần: *“Cái gì mình bỏ ra mà người ta trả mình không xứng đáng thì người ta trả bằng phước báu của họ”*. Lưới trời lồng lộng không sót một mảy trần tức là chúng ta tạo phước thì nhất định có đủ phước; tạo ác, gây tội cũng không sót một mảy bụi. Vậy tại sao chúng ta không tích cực làm việc thiện lành, sẵn sàng hy sinh phụng hiến, không nhận bằng tiền thì nhận bằng phước báu, bồi đắp vào sinh mạng của chúng ta?

Người xưa từng nói: *“Người phước ở đất phước, đất phước dành cho người phước”*. Cũng là một công việc nhưng người ta làm thì thành công còn mình làm thì sụp đổ, phá sản. Đó là vì mình không có phước. Cho nên người xưa dạy rằng: *“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định - Một bữa ăn một ngụm nước đều do tiền định.”* Tiền định không phải là ông trời định mà là phước báu trong vận mạng đã định. Vậy thì tại sao hằng ngày khởi tâm động niệm không tích cực tạo phước? Hồi quang phản chiếu mà Hòa Thượng dạy chính là xem từ sáng đến chiều mình nghĩ gì cho người xung quanh, cho cộng đồng hay chỉ nghĩ đến chính mình?

Có người bị tâm tư lợi trói buộc đến mức họ phải cân nhắc xem có cuộc xuống đất một nhất nữa hay không vì khi đang dơ chiếc cuốc lên thì hết giờ và cuối cùng đến một

nhất cuộc họ cũng không làm nữa, nhất định không làm vì hết giờ. Ngược lại, có người làm việc rất tích cực vì được trả nhiều tiền, vì cái lợi này mà tích cực lao động. Nếu không trả tiền hoặc trả tiền ít thì họ sẽ làm theo cách mà họ cho là tương xứng với những gì được nhận. Họ không biết rằng nếu mình không nhận bằng tiền thì mình sẽ nhận bằng phước báu. Phước báu không ai ban cho mình mà do cách làm của mình sẽ tự sinh ra phước báu.

Hơn chục năm qua, chúng tôi nghe lời Hòa Thượng và làm theo, kết quả được như hôm nay, mọi người đều thấy. Muốn cải tạo, sáng tạo vận mệnh là phải hiểu được nguyên lý, nguyên tắc hay cách làm. Hằng ngày hồi quang phản chiếu thì mới chân thật tu hành nên theo Hòa Thượng nói: **“Có được đền bù như mình mong muốn”**. Tức là tự nhiên trong vận mệnh của mình mọi sự mọi việc chúng ta làm hoặc mong cầu tự nhiên sẽ thành công, không bị thất bại, không chướng ngại. **“Như vậy thì chúng ta mới trải qua đời sống tự tại, an vui,”** Ngài khẳng định.

Hòa Thượng nói: **“Học Phật quan trọng nhất là phải có năng lực phân biệt được thiện và ác. Có những việc ta thấy là thiện nhưng lại là ác. Con người ngày nay bị lẫn lộn giữa thật với giả, phải với quấy. Muốn phân biệt được thật giả, phải quấy, thiện ác, tốt xấu thì người đó phải có trí tuệ. Nếu không phân biệt được thì không thể trì giới được thanh tịnh. Tu phước cũng chưa chắc là phước.”**

Ví dụ như có người bỏ rất nhiều tiền để phóng sinh mà không cân nhắc việc loài cá đó có sống được ở môi trường đó không, có ăn loài cá khác không, nên thả vào ao của nhà người ta khiến cá ở đó chết. Thế là người ta bắt đền cả ao cá. Đó là tương thiện mà lại là ác. Muốn hiểu đạo lý phóng sanh thì phải có trí tuệ.

Hay khi chúng ta làm các việc không những không lợi ích chúng sanh mà còn làm lớn thêm tham cầu hay bá đồ cá nhân thì đó không phải tu phước. Hôm trước chúng ta đi hỗ trợ một trung tâm nhân đạo ở Bình Dương. Họ muốn quay phim, chụp ảnh nhưng chúng tôi không đồng ý, chúng tôi chỉ đến để làm. Sau đó họ hứa hẹn rằng chỉ cần giúp họ làm một trang web và trên thế giới chỉ cần 1 triệu người tham gia, mỗi người truy cập vào trang web đó chỉ cần bỏ ra một đồng thôi thì sẽ có rất nhiều tiền. Sau lời đề nghị đó, chúng tôi đã chặn số điện thoại. Nếu giúp họ làm trang web thì tưởng là thiện nhưng họ sẽ lấy tiền của người khác, đành rằng mỗi người chỉ lấy có một đồng.

Lời dạy của Hòa Thượng khiến chúng ta phải phản tỉnh rằng hằng ngày mình tưởng mình đang trì giới, đang tu phước. Trì giới, tu phước phải có trí tuệ thì trì giới mới thanh tịnh, tu phước mới chân thật có được phước báu. Người học Phật phải học cho thấu đáo thì việc chúng ta làm mới đến nơi, đến chốn và kết quả mới mỹ mãn.

Hằng ngày, nếu khởi tâm động niệm của chúng ta đều **“vì mình lo nghĩ”** thì trong việc mình làm chắc chắn cũng là **“vì mình”**. Do đó, việc làm đó sẽ là họa chứ không phải là phước. Người có tiền tài và địa vị thì không cần tiền tài và địa vị nhưng trong

sâu thăm họ lại ảo danh, ảo vọng. Đó lại là họa. Biểu hiện ảo danh ảo vọng là khi nghe khen hay chê một câu thì khuôn mặt đã biến đổi.

Khen hay chê là việc của người, còn chúng ta cứ làm đúng chuẩn mực của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền. Khen hay chê của thế gian đều không thật vì họ sống chỉ là vọng tưởng chấp trước nên từ vọng tưởng chấp trước mà xuất ra lời khen, chê đó. Nếu chúng ta chưa hiểu hết thì chúng ta làm theo Hòa Thượng chỉ dạy. Những gì Hòa Thượng bảo làm thì chúng ta “*cố gắng*” làm, những gì Hòa Thượng bảo không làm thì chúng ta “*cố gắng*” không làm. Vì sao phải “*cố gắng*”? Vì ngày ngày tập khí phiền não chỉ sai khiến mình làm việc sai trái chứ không làm việc thiện.

Hòa Thượng chỉ dạy là phải bỏ đi “*cách thấy, cách biết, cách làm*” của mình vì chắc chắn có sai lầm. Chỉ làm theo “*cách thấy, cách biết, cách làm*” của Phật Bồ Tát Thánh Hiền mới là đúng. Giờ đây Hòa Thượng đã vãng sanh thì mình làm theo cách Hòa Thượng đã làm, dần dần mình sẽ đạt được không quản người, không quản việc, không quản tiền. Hòa Thượng hơn 50 năm Tam Bất quản mà Ngài chẳng thiếu thứ gì.

Vì sao Hòa Thượng làm được? Vì Ngài có niềm tin vào Phật Bồ Tát và Thánh Hiền. Phật dạy chúng ta rằng bố thí tiền tài thì có tiền tài, bố thí trí tuệ thì có trí tuệ, bố thí vô úy thì có sức khỏe. Hòa Thượng làm như vậy nên cả đời Ngài chẳng thiếu thứ gì: Sức khỏe của Ngài ngày một khỏe; về tiền tài thì Ngài muốn làm việc gì thì việc đó được viên mãn; trí tuệ của Ngài cũng ngày một sáng hơn. Chúng ta phải tin vào Hòa Thượng đừng tin vào “*cách thấy, cách biết, cách làm*” của mình vì “*cách thấy, cách biết, cách làm*” của chúng ta sẽ bị tập khí của mình dẫn đạo, sẽ bị “*tham, tư lợi, ngã mạn*” dẫn đi.

Chúng tôi rất trấn động vì câu nói của Hòa Thượng là chúng ta phải “*hồi quang phản chiếu, kiểm điểm chính mình*”. Ngày ngày mình tu hành chính là mình hồi quang phản chiếu, kiểm điểm lại bản thân. Nếu không kiểm điểm thì cho dù một ngày niệm Phật được rất nhiều nhưng tập khí phiền não vẫn còn đầy rẫy, khởi tâm chỉ “*tự tư tự lợi*”, lo nghĩ đến mình không nghĩ đến người thì niệm Phật có ích gì không?

Hôm qua, chúng tôi về đến Trà Ôn – Vĩnh Long, gặp được cháu bé đang theo học lớp học Kỹ năng sống của chúng ta. Bé sợ sẽ không được tham gia lớp Kỹ năng sống vì bé phải xin nghỉ buổi học hôm nay. Rõ ràng, các con rất cần mình, vậy tại sao mình không nỗ lực. Thời gian rồi sẽ qua nhanh, “*già bệnh chết*” sẽ đến với mỗi chúng ta mà khi chúng ta “*già bệnh*” là lực đã không còn theo tâm của mình. Khi đó, muốn làm các việc lợi ích chúng sanh cũng không làm được. Đây là việc chúng ta nên phản tỉnh hàng đầu.

Thời gian sống của mình còn ngắn, vậy mình đã làm gì cho cuộc đời này chưa? Đã làm gì tích công bồi đức để hồi hướng đến Tây Phương Cực Lạc hay chưa? Hành giả niệm Phật nên nhớ trong Kinh A Di Đà có nói rằng không phải thiện căn phước đức

ít mà về được nước kia, nghĩa là người thiện căn phước đức phải là bậc cao mới về được Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói **“Người niệm A Di Đà Phật là người có đại phước báu ở thế gian, có trí tuệ rất lớn vì qua một thời gian ngắn là người đó có thể đi đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc mà về đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc đồng nghĩa là thẳng đến thành Phật.”**

Ý của Hòa Thượng muốn nói rằng chúng ta nỗ lực tinh tấn một cách đặc biệt để niệm Phật, để làm lợi ích chúng sanh, thời gian cũng chỉ vài chục năm. Thời gian không dài là chúng ta đã phải ra đi rồi. Nếu chúng ta không biết việc này mà tham cầu, thỏa mãn *“năm dục sáu trần”*, *“tài sắc danh thực thùy”* ở thế gian thì cũng chỉ thỏa mãn vài chục năm. Nếu tích cực xả bỏ những thứ này thì người tương chừng bị lỗ, bị thiệt thòi trong vài chục năm đó sẽ ở Thế Giới Tây Phương Cực Lạc hoặc chí ít cũng ở thế giới thiện lành. Còn người thỏa mãn, chìm đắm trong *“năm dục sáu trần”* vài chục năm ấy sau khi chết lại đi vào ba đường ác.

Hòa Thượng nói: **“Bồ Tát ở trong cảnh mà không khởi tâm tham bởi vì các Ngài có chí nguyện rộng lớn, cao sang.”** Các Ngài đến thế gian để giúp ích chúng sinh khổ nạn cho nên các Ngài không đắm chìm trong *“danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần”*. Còn chúng ta không có chí nguyện gì, thậm chí đến thế gian để thỏa mãn tập khí *“năm dục sáu trần”* vài chục năm, để rồi về sau trên thân đầy bệnh khổ, trên tâm đầy phiền não lo toan.

Bề ngoài, người thỏa mãn tập khí có vẻ có được hạnh phúc, an vui nhưng bên trong tâm họ đầy u uất, bất an. Vì hằng ngày họ chỉ biết hưởng thụ nên khi mắc bệnh thì tâm lo lắng làm sao để hưởng thụ, chết rồi mọi người sẽ dành hết của mình, biết để lại mọi thứ cho ai? Suy nghĩ đó khiến họ bất an. Cho nên Hòa Thượng mới nói Bồ Tát ở trong hoàn cảnh thì không bị hoàn cảnh chi phối còn phàm phu chúng ta cảnh thuận sinh ưa thích, cảnh nghịch sinh ghét bỏ, vậy thì tâm chúng ta không thanh tịnh.

Hòa Thượng chỉ dạy: **“Bồ Tát trong cảnh không động tâm mà lại còn có thể tinh tấn dụng công, không chỉ chính mình tu tâm thanh tịnh mà còn dùng tâm đại từ đại bi, tận tâm tận lực giúp đỡ chúng sanh không cầu hồi báo. Có thể làm những việc mà người khác không thể làm.”**

Ý Hòa Thượng muốn nói chúng ta sẽ làm Bồ Tát hay làm phàm phu. Người tận tâm tận lực làm việc *“vì chúng sanh”* thì đó là Bồ Tát còn tận tâm tận lực mà làm *“vì mình”* thì đó là phàm phu. Đây là điều để chúng ta cảnh tỉnh. Người suốt ngày *“vì người khác lo nghĩ”*, thì đó là thiện hữu tri thức của mình. Người suốt ngày *“vì mình mà lo nghĩ”* luôn sợ được, sợ mất mà cản trở hoặc phé bỏ việc làm lợi ích chúng sanh thì người đó không phải là thiện hữu tri thức của mình. Chúng ta nhất định không được gằn gủi để tránh ô nhiễm tập khí xấu đó.

Hòa Thượng nói: *“Phàm phu có tình kiến (xúc động cảm tình), có thành kiến nên nhìn thấy những gì mình ưa thích thì sanh tham ái, không ưa thích thì khởi tâm sân hận. Nên đối với chân tướng sự thật, không thể nào nhìn ra được. Nói rõ hơn, trong thuận cảnh mà khởi chút tâm tham luyến thì đây là tình kiến. Chính tình kiến này sẽ chướng ngại trí tuệ chân thật của chính mình.*

“Cho nên nhất định phải phát tâm lợi ích chúng sanh, phát tâm hoằng dương chánh pháp. Tâm địa chúng ta ngày ngày một thanh tịnh hơn thì tánh đức của chúng ta mới được hiện lộ”. Không thấy chân tướng sự thật là điều chúng ta hay phạm phải. Tánh đức của chúng ta chính là tánh thuần thiện, thuần tịnh. Khi quay về tánh đức thì trí tuệ sẽ bừng sáng, mọi sự mọi việc chúng ta làm đều lợi ích chúng sanh, không làm chúng sanh phiền não, bị vạ lây. Trí tuệ bừng sáng thì mình không làm sai khiến chúng sanh làm sai và đọa lạc theo. Như vậy mới không kết thành oan gia với chúng sanh?

Cho nên hội quang phản chiếu, tự kiểm điểm chính mình là rất quan trọng. Ngoài ra, Hòa Thượng cũng khẳng định chúng ta có thể thay đổi và sáng tạo được vận mạng. Việc này không khó, chỉ cần ngày ngày làm lợi ích chúng sanh. Muốn làm lợi ích cho chúng sanh, chúng ta hãy y theo lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền hoặc như lời Bác Hồ dạy hy sinh phụng hiến, chí công vô tư thì chắc chắn chúng ta sẽ sáng tạo, cải tạo vận mệnh./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!